

SANDE

MENIGHETSBLAD

Nr. 3

April 1986

29. årgang

Selvrealisering

Å realisere seg selv er «inn». En moderne trend med røtter tilbake til steinalderen. Det har lyktes oss å skape en JEG-generasjon av stige-bestigere i utviklingens navn. Typisk ved stigen er at du kan ha folk over deg og under deg, men ikke ved siden. Dermed er det ikke sagt at man skal la være å bevege seg oppover og utvikles i prosessen. Spørsmålet er hvordan? Med hvilke motiver?

«Live to make the other great» er et uttrykk som kan oversettes med: Å leve for å bringe vekst og utvikling i andre. Er det slik at selvrealisering må være på kollisjonskurs med det å fremme vekst i andre? Neppe. Derimot – det selvopptatte menneske som bare har sitt JEG som mål, mister evnen til å fungere med medmennesker og går glipp av samspillet i et fellesskap. Der ved finner en seg selv utenfor det kreative miljø som gir vekst til *hele* mennesket og *alle* mennesker.

«Kjærligheten søker ikke sitt eget,» leser vi i 1. Korinterbrev 13: 5. Det er et paradoks at et *ja* til livet har innebygget et *nei* til ego. Men en Gudgitt uselviskhet er ikke det samme som dumsnillhet. Uselviskhet gir vekst, dumsnillhet blåser opp.

I dagens Norge er begrepene *vekst* og *utvikling* nær knyttet til Brutto Nasjonalprodukt. Vi nordmenn måler med sølv, sedler, aksjer og avanser – ikke med åndskraft og personlighetsvekst. Vi blir rikere, men også mere selvsentrert og problemsentrert, og dermed fattigere i vår voksende rikdom.

Eller er dette bildet for dystert? Lever vi tross alt et liv preget av Korinterbrevets budskap? Kanskje har vi den kjærlighet som bringer det beste frem i hverandre? Spørsmålet er lettere å stille enn å gi ærlig svar på.

E.E.